

SUNDSVALL

Recension av Blodsbröder: "Det här är ingen lycklig historia"

I Blodsbröder får vi följa två bröder genom livet. Ungdomsåren utmärks, som för de flesta, av tvivel, trots och jakten på en identitet. Foto: Lia Jacobi

Ångest, kraschad vänskap och svåra val utmärker dramamusikalen Blodsbröder, som sattes upp i original redan 1982. Det handlar om hur ekonomi, samhälle och bakgrund formar oss och om hur fort något bra kan sluta olyckligt.

Spelas i: Sundsvall

Medverkande: Anita Nyman, Helena Svartling, Gisela Nilsson, Åke Arvidsson, Logi Tulinius, Daniel Adolfsson, Camilla Eriksson, Jens Lindvall, Åke Arvidsson, Anna Lax, Tord Lundgren, Camilla Weidman och orkester under ledning av Örjan Lidén

Originaltitel: Blood Brothers, a musical

Manus: Willy Russell

Översättning: Sven Hugo Persson och Elisabet Ljungar

Produktion: Teater Västernorrland

Regi: Markus Virta

Scenografi/kostym: Lotta Nilsson

Fru Johnstone har ett stort hjärta, men har inte råd med mat till sina barn. Fru Lyons har äckligt mycket pengar men kan inte bli gravid. Så kvinnorna ingår ett bindande avtal. Där Fru Johnstones tvilling söner Mickey och Eddie splittras. Den ena hamnar hos den rika kvinnan och den andra hos den fattiga.

Båda mammorna lovar att aldrig berätta för någon. Svartsjuka, svek och lögn ger och till slut förvandlas kvinnornas vänskap till hat. De försöker hålla sönerna isär, för att slippa smärtan. Men det går inte.

Mickey och Eddie blir oskiljbara. De dras till varandras olikheter och känner ensamheten försvinna. Som barn härmar de filmgangsters och jagar skurkar. Men bröderna blir äldre och klasskillnaderna allt tydligare. Mickey, som växt upp mitt i arbetslöshet och kriminalitet, kan inte dölja sin avundsjuka på Eddies överklassliv.

Och de olikheter som en gång gjorde dem nyfikna på varandra drar dem isär. Jag vill så gärna tro att vänskapen övervinner allt. Och visst lyser värmen och hoppet genom berättelsen.

Men det här är ingen lycklig historia. Det är missbruk, uppgivenhet och kämparglöd

som slocknar. Och det sorgligaste är att jag känner igen mig. I hur världen är orättvis. I hur en del måste råna för överlevnad, medan andra aldrig reflekterar över vad saker kostar i affären. Alla borde se Blodsbröder, för att peppas till att kämpa för en bättre värld, utan fattigdom och diskriminering.

Skådespelarna är makalösa allihop. Helena Svartlings kärleksfulla mamma sliter sig i stycken för att få allt att gå ihop, men förlorar aldrig sina drömmar. Gisela Nilssons paranoida förälder tyngs så av hemligheter att hon förstör allas liv till slut.

Sagoberättaren som står i trasor och krasst konstaterar hur verkligheten är, med rim och sorgsna toner. Logi Tulinius är klumpigt blyg som Mickey - Daniel Adolfsson entusiastiskt naiv som Eddie. Båda först ovetandes om hur samhället kommer att forma dem.

Betyg 4 av 5

Det här är en pampig föreställning, med storslagna sånginsatser. Lite segt i starten bara och vore jag yngre skulle jag skruva på mig. Men mycket innehåll krävs för att vi ska förstå karaktärerna och i andra akten tänder det till rejält. Spänningen trappas upp och jag är så berörd, om än nedstämd, efteråt, att jag blir helt stum.